

въ София въ домътъ на Каравелова и тамъ ще се рѣши въпроса за убиството; но прѣдварително сега като приближаватъ изборитѣ, да взема грижата, да може да се избержатъ партизани на Каравелова за прѣдставители и наши приятели, че въ Събранieto, ако има болшинство, ще свалимъ правителството и по тоя начинъ да можемъ да направимъ прѣвратъ. Въ случай, че това неможе да се направи, ще употребимъ първото, което трѣбва да се направи на *Драгоманъ буазъ*. Да, въ това врѣме ми каза Бобековъ, че има събрани хора въ София, да извършатъ убиството въ града. За това азъ дадохъ, казва, желание, да взема участие въ това свѣто дѣло. Азъ рѣкохъ, какъ ще бѣде това? Той каза, че ний имаме условия, по какъвъ начинъ, съ условни знакове, ще ни телеграфиратъ и ний ще отидемъ въ София да извършимъ убиството. Въ случай че не можемъ да успѣемъ да извършимъ това въ София, тогава ще отидемъ въ Драгоманъ-буазъ, за да извършимъ работата. Слѣдъ туй дойде файтонджията, за да му вземе багажа. Какво имаше? Една бѣла торба, тѣжко нѣщо. Като дойде да я взима файтонджията, той му каза: „Не барай торбата“. Той сетнѣ си отнесе торбата и я качи на файтона. Азъ се бѣхъ ангажиралъ да слѣдя тая работа, защото, когато казахъ на г-на Стамболова за това, той ми каза, че ще отговарямъ съ главата си, ако не слѣдя и му донасямъ за всичко, каквото става по това дѣло.

Единъ денъ когато засѣдаваше Нар. Събрание, азъ дойдохъ по моя частна търговия въ София, тогава ни станахме съ Никола Стоименовъ и отидохме въ *кафене Анахъ*, сѣднахме тамъ—азъ, Акрабовъ и Никола Стоименовъ и разговаряхме. Въ това врѣме ме прѣсече Стоименовъ, като каза, че Тома Георгиевъ желае отъ отдавна, да се запознаете, сега да ви запозная съ него. И тѣй запознахме се. Слѣдъ това Никола Стоименовъ каза на Тома Георгиевъ; „ето човекътъ съ когото искахте да се запознаете“. Слѣдъ като малко посѣдяхме, пихме бира. Г-нъ Акрабовъ и Стоименовъ си излѣзоха, а азъ и Тома Георгиевъ останахме и слѣдъ малко врѣме и ний си излѣзохме съ Т. Георгиевъ. Взе ме той подъ мишницата и ми каза така: „Вий нали сте Здравковъ“? Казахъ му, че съмъ азъ. Пита ме офицеринъ билъ ли съмъ, казахъ му че съмъ билъ офицеринъ. Ний, каза той, щѣхме, да свършимъ работата прѣди 15 дни и почна да ми расправя, че имало македонци поставени да убиятъ княза, когато той се расхожда съ цивилни дрѣхи. Събрали